

Egy gyönyörű jelenetet láttam, igaz, hogy csak videófelvételen: Jeruzsálemben, a Siratófalnál szokták ünnepelni a zsidók a barmicvát. Olyasmi ez, mint a mi egyházunkban a konfirmáció, vagyis a fiatal zsidó fiúkat, 13 éves korukban befogadják a zsidó közösségbe, Isten népének önálló, felelős tagjaivá nyilvánítják. Ez azt is jelenti, hogy bár eddig szülei voltak felelősek azért, hogy a Tórát, vagyis Isten tanítását, törvényét betartsa, ezentúl ezért már saját maga felelős. Ezt pedig úgy ábrázolják ki, hogy a barmicvát végző fiatal ölébe egy fából készült tartót helyeznek, és abba teszik a Törvény tekerceit, jelezve ezáltal, hogy most már a Törvény súlyát maga kell hordozza. Ószövetségi, zsidó gondolkodás szerint Isten törvényének jármába kell hogy hajtsa mindenki fejét. Ámde ebben nem hagyják magára a zsidók a barmicvát ünneplőt. Ugyanis az látható, hogy a fiatal fiú mögött, aki hordozza a tekercek terhét, ott állanak a szülei, a rabbi, az előljárók, és kezüket a törvényre teszik, mintha tartanák a szerkezetet. A prédikáció vége felé majd, remélem, látni fogjuk, hogy mitől szép ez a szimbólum.

Hasonlítható tehát a barmicva a mi egyházunkban történő konfirmációhoz...de egy kissé egy új egyházi tisztségviselő beiktatásához is köze van, ugyanis a fogadalomtételnél majd hallani fogjuk...az új tisztségviselő Isten szolgálatába bocsátja saját magát – felelősséget vállal a közösségben.

Lélek szerint élni, és Lélek szerint járni. Hát nem mindegy a kettő? Nem ugyanazt jelenti? Első olvasásra, hallásra igen. Mintha ezt az azonosságot sejtetné az új fordítás is: „Ha a Lélek szerint élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint!” Azonban Pál apostol szóhasználata itt nem csupán egy vetületét akarja nyomatékosítani a Lélek vezetésének, hanem a keresztyén ember hitének egyszerre két fontos tényezőjére hívja fel a figyelmet: a hit és a cselekedetek viszonyára, az elmélet és a gyakorlat kérdését érinti. Tehát: *ha Lélek szerint élünk* – azaz, hogyha a Lélek munkálkodása által elnyertük a Krisztusba vetett hitet, és új életet nyertünk Jézusban – akkor **járjunk is** a Lélek szerint. Érthető, hisz a két ige is két különböző dolgot jelent – az egyiket ajándékba kapod – éljünk. A másikat pedig te magad, szabad akaratodból végzet – járjunk.

Tehát Pál apostol felszólítása itt egyértelmű: *hogyha azt állítod magadról, hogy hiszel, hogy a Lélek által Krisztusban új életed van – akkor ennek az új életnek a gyümölcseit is teremned kell!* Mert különben...mi történik különben? Hogy mondja Jakab apostol a levelében: a hit cselekedetek nélkül halott. És a protestáns teológia évszázadok óta küszködik a kérdéssel: hát nem csak hit által üdvözülünk? De igen...de a jó cselekedetek igazolják a hitünket. A jó cselekedetek nem érdem szerzőek, hanem meggyőzik szívünket, lelkünket arról, hogy tényleg munkálkodik Isten Szent Lelke bennünk. Kifejezhetjük ezt a káté szavaival is: hány dolgot kell tudnod, hogy azzal a vigasztalással boldogan élhess, és halhass? 1. *Bűnöm és nyomorúságom.* 2. *Megváltásom.* 3. *Milyen hálaival tartozom Istennek mindezért* – ez a hála...a jó cselekedetek. Ez a hála – a Lélek általi járás.

És Pál apostol ezért tesz ilyen erőteljes különbséget itt a Galaták 5-ben a test cselekedetei (kívánságai) és a lélek gyümölcsei között.

Amikor a test kívánságairól beszél, 18 különböző bűnt sorol fel – Gal 5: 19-21. Világos beszéd, Pál apostol nem fél nevén nevezni a bűnt...de éppen ezért annyira kemény szavak ezek: *aki ezeket cselekszi, nem örökölheti a mennyek országát.* Van-e valaki itt közöttetek, aki igazán, őszinte lelkiismerettel jelentheti ki: ezek közül egyik ellen sem vétettem? Nem teszi Pál apostol nekünk túl magasra a mércét? Ha igen, nem lenne az első, mert amikor Jézus a gazdag ifjúval beszélgetett, és rámutatott az „egyetlen fogyatkozására”, azt válaszolták a tanítványok: *Hát akkor senki sem üdvözülhet?* És Jézus válasza egyszerre „nem” és „de igen”. Azt mondja: *Embereknek ez lehetetlen* – ez a nyomorúságunk. De folytatja Jézus tovább: *de Istennek minden lehetséges.* És ez a megváltásunk Krisztusban. Ez a kegyelem.

De ez a kegyelem csak annak lesz osztályrésze, akit Isten Lelke újjászült. Ez az az új élet, amiről Pál apostol is beszél. Tehát mi emberek nem érhetjük el Isten kegyelmét, nem tehetjük sajátunkká – hacsak Isten maga, a Szentlélek nem munkálkodik bennünk. És tudom, testvéreim...a Szentlélek a Szentháromság azon személye, akiről talán legkevésbé tiszta elképzeléseink vannak. Sok keresztyénnek nehéz körülírni, hogy a Szentlélek mit tesz, és épp ezért nehezen tudnak rámutatni arra, hogy tényleg működik-e a Szentlélek az életükben. Holott a Szentírás eléggé világosan tanít arról, hogy mi az, amit a Lélek tesz. Csak néhányat fogok most felsorolni.

1. Csak a Szentlélek éri el azt, hogy Isten Igéjét igazságként fogadjuk el. Ő az aki meggyőz a Szentírás és a prédikáció igazságáról.
2. Csak a Szentlélek tud minket meggyőzni a bűnösségünkről. Magunktól erre nem jövünk rá.
3. Csak a Szentlélek ajándékozhat valakinek hitet. A hit tehát Isten ajándéka.
4. Csak a Szentlélek által nevezhetjük Jézus Krisztust Urunknak. Mindig, amikor őszinte szívvél nevezed Jézust Úrnak, akkor a Lélek munkálkodik benned.
5. Ugyanúgy – csak a Lélek által nevezhetjük Istent mi Atyánknak.
6. Csak a Lélek ajándékoz különleges tehetségeket, képességeket, melyekkel Istent dicsőíthetjük és egymás hitét építhetjük.
7. Csak a Lélek éri el azt, hogy Istent közel érezzük magunkhoz...mivel a Szentlélek *bennünk* akar lakozni.

És a jó hír az, hogy ha ezek közül soha nem tapasztaltál még egyet sem...akkor kérheted azt imádságban...mert Isten kegyelmes és szereti a töredelmes szívet.

És a még jobb hír az, hogy ha csupán egyet is megtapasztaltál ezek közül, ez meggyőzhet téged arról, hogy Isten Lelke valóban munkálkodik benned...és Ő nem hagy munkát befejezetlen...

De a jó hír, az Evangélium mellett ott szól még Pál apostol felszólítása: *Hogyha valóban megtapasztaltad Isten Szentlelkének munkáját az életedben, akkor könyörögve kér az Ige: Hogyha Lélek szerint élsz, akkor járj is a Lélek szerint.*

Mert bizony, hogy másképp is történhet... A Jelenések könyvében, a hét gyülekezetnek írt levelek közül az egyikben ez olvasható: „*Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy.*” (Jel 3: 1b). Ez történik akkor, hogyha Lélek szerint élünk, de nem aszerint járunk. Ez az a helyzet, amikor hitünket nem bizonyítják, vagy támasztják alá cselekedetek. És miért nagy veszély ez? Hát azért, mert nekünk, embereknek van egy olyan furcsa tulajdonságunk, hogy inkább az elveinken változtatunk, mint a cselekedeteinken. Tehát, ha hibát követünk el, inkább megpróbáljuk csitítani a lelkiismeretünket: hát, nem is volt az olyan nagy gond, hiba, bűn...nagyobb problémák is vannak másoknál.

Emlékszünk még arra a felsorolásra, amit az Igéből hallottunk – Hogyha azt hallod, akkor olyan könnyen különbséget teszel a bűnök között: *hát igen...néha haragos vagyok...de legalább nem vagyok gyilkos...hát igen...néha kicsit túl sokat iszok...de legalább nem vagyok bálványimádó...hát igen...néha féltékeny vagyok...de még soha nem voltam házasságtörő!* De mindegyik ugyanabban a felsorolásban van, ugyanabban a kategóriában...és hogyha teret biztosítunk csupán egynek...kitoljuk a határt...és tovább és tovább toljuk...addig, amíg már nincsen is határ.

És hogyha nincsenek határaink, nem is lehetünk soha szabadok. Paradoxon, de ez a nagy hiba a gondolkodásunkban...azt gondoljuk, hogy a határtalan szabadság a határnélküliség...S közben nem vesszük észre, hogy a szabadságnak a szeretet szab határt. Ezért mondja Pál apostol, hogy *igen, mi szabadságra vagyunk elhíva...*de a Lélek gyümölcsei közül melyik az első? A szeretet. Ez a mércé. Nem véletlen, hogy ugyanez az apostol ír a szeretetről így az 1 Korinthus 13-ban – *tehetek bármit, tudhatok bármit...ha szeretet nincs énbennem...semmi, de semmi hasznom belőle.* Sem nekem, sem másoknak. Mert a test kívánságai mindig magunk felé fordítanak...de a Lélek gyümölcsei, melyek mércéje a szeretet mindig a másik irányába fordít.

És ez az, ami az alapigénkben annyira találóan van megfogalmazva: *Lélek által élni* – tehát kegyelemből üdvösséget kapni. *Lélek szerint járni.* – Nem könnyű egy szóval visszaadni ennek a “járni” szónak a jelentését, de valami ilyet mond: Ha Lélek szerint élünk, akkor sorakozzunk is fel azok közé, akiket a Lélek vezet. Sorolódjunk be a Lélek vezetése, irányítása mögé. Céltudatosan menjünk, közösen. Katonásan fogalmazva: meneteljünk a Lélek szerint!

Ez pedig azért többlettartalmú, mert járni még ugyan lehet egyedül, de menetelni, felsorakozni a Lélek vezetése mögé, már nem lehet, csupán közösségben. Lélek szerint járni, vagy Lélek szerint élni is lehet egyedül, de a Lélek vezetése mögé felsorakozni, már nem lehet. Vagyis az ember nem lehet egyedül keresztyén. Egyre többször hallani manapság azt: a hitem, az magándolgom. Abba ne szóljon bele senki, azt tőlem ne kérje senki számon. Ne várja el tőlem senki azt sem, hogy

gyülekezeti alkalmakra, istentiszteletre járnak, én a beszélőnivalómat Istennel egyedül, otthonomban is meg tudom beszélni. Testvéreim, magánkeresztyénség nem létezik. Igen, fontos a személyes kapcsolatunk Istennel, Jézus Krisztussal, de éppen annyira fontos, hogy ezt a hitet közösen éljük meg.

És épp itt jön annyira kapóra az a bar mitzva képe...látjátok-e magatok előtt? Amint a bármicvát végző fiatal hátára egy fából készült tartót helyeznek, és abba teszik a Törvény tekercseit, jelezve ezáltal, hogy most már a Törvény súlyát maga kell hordozza. Ószövetségi, zsidó gondolkodás szerint Isten törvényének jármába kell hogy hajtsa mindenki fejét. Ámde ebben nem hagyják magára a zsidók a bármicvát ünneplőt. Ugyanis az látható, hogy a fiatal fiú mögött, aki hordozza a tekercsek terhét, ott állanak a szülei, a rabbi, az előljárók, és kezüket a törvényre teszik, mintha tartanák a szerkezetet. Ezzel szimbolikusan azt fejezik ki: ne félj, nem hagyunk magadra a teher hordozásában. Bár most te magad vagy felelős tetteidért, mégis mi segítünk neked. Jézus Krisztus ezt mondja Máté evangéliumában: *“Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”* Ez pedig többszörösen igaz, mert tudhatjuk azt, hogy nem vagyunk egyedül. Egyrészt a Szentlélek vezérel minket, másrészt ott vannak mellettünk mindazok az emberek, akik például most mellettünk ülnek a templom padjaiban, gyülekezetünk minden tagja, kikkel együtt, és közösen állunk be a Lélek vezetése mögé, és menetelünk, sorban, katonásan.

Nem önmagunkért, hanem egymásért vagyunk. Ez Krisztus Urunk egyik legnagyobb hagyatéka nekünk. a Szentlélek azért töltetett ki, hogy ezt az összetartozást felismerjük, és a Lélek vezetése által egymásért tudjunk élni, egymással tudjunk járni, menetelni. Az irányt és a célt Isten maga mutatja meg: mivel Krisztuséi vagyunk, *ígéret szerint örökösök* vagyunk (Gal 3: 29b). Isten országának örökösei. Menetelés közben biztassuk egymást hittel, és reménységben, és mindenekelőtt szeretettel. ÁMEN